

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Sol Triplex In Eodem Universo

Hermann, Amand

Sultzbaci, 1676

Sexta. An Accidens spirituale possit subjectari in subjecto Corporeo, &
Corporeum in subjecto spirituali?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95850](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95850)

entis Physicæ, ergo talia educuntur de potentia subiecti: probatur consequentia: quia agens creatum non extendit se ad terminum creationis, ergo ad terminum educationis.

Dices: Actus charitatis elicitus à voluntate & gratia non educitur de potentia materię: sed auctus charitatis est accidens supernaturalis, quod à solo Deo non producit, ergo: quia ille auctus est supernaturalis sicut gratia, ergo si gratia non educitur de potentia materię, quia est supernaturalis, ita nec ille auctus. R. negando ma. ad probationem dico illum actum esse supernaturalem, non tamen ita sicut gratia: quia gratia ita est supernaturalis ordinis, ut non possit produci à creatura in genere causę efficientis, ille autem auctus efficienter à voluntate producit, & consequenter educitur de potentia eius ut non creatur.

QUÆSTIO VI.

An accidens spirituale possit subiectari in subiecto corporeo, & corporeum in subiecto spirituali.

Proresolutione quæstionis Notandum quod ly subiectari dupliciter intelligi, ut in priori quæstione in solutione ad uersionem argumenti secundæ ad notavi: nam primo potest intelligi subiectari ita, ut idem sit quasi accidens ita in existere possit subiecto, ut etiam de potentia eius, seu eo in genere causę materialis concurrente produci possit, & taliter accidens spirituale nequit subiectari in subiecto corporeo: quia ut dixi supra, subiectum nullo modo in genere causę materialis verè concurrat ad eius productionem & conservacionem; alio modo potest ly subiectari accipi, prout non significat talem concursum, sed accidentis simplicem unionem & subiectationem, seu in existentiam & sustentationem ad subiectum, & in hoc sensu controversatur, utrum accidens spirituale possit subiectari in subiecto corporeo, quod iterum dupliciter fieri & examinari potest: scilicet connaturaliter & de potentia absoluta. Circa quam materiam plures sunt sententię. Prima est communior Antiquorum, quam etiam sequuntur Maffrius & Bellutus, qui simpliciter negant, accidens spirituale posse recipi in subiecto corporeo, & contra: Secunda est plurimum Recentiorum, quam sequitur Pontius prior est diametro, contra quę dicit non repugnare quò minus de potentia absoluta accidens corporeum possit subiectari in subiecto spirituali, & spirituale in subiecto corporeo. Tertia sententia est media, quam tuetur & amplectitur etiam Baro, qui dicit quòd aliqua accidentia spiritua- lia possint quidem uniri subiecto corporeo, non tamen omnia. & illa quę excipit dicit esse intellectiõnem & volitionem, qui dicit quòd simpliciter, nec de potentia absoluta possint in subiecto corporeo, verbi gratiã, ligno, vel lapide poni: de quo statim; sed interim

Dico I. Nullum accidens spirituale absolutum potest naturaliter esse in subiecto corporeo, nec corporeum in subiecto spirituali. Hęc est communis &

Probatur Conclusio quoad utramq; partem primo ex Scoti doctrina, 4. d. 12. q. 2. n. 8. ubi dicit albedinem non posse subiectari in Angelo. Quia connaturale est omni accidenti spirituali esse inextensum, sicut omni enti corporeo esse extensum, ergo accidens spirituale non potest subiectari in subiecto corporeo, nec corporeum in subiecto spirituali: probatur consequentia, quoad 1. p. Quia nulla est proportio entis extensi ad inextensum, ergo: & hinc patet eadem consequentia à paritate rationis.

Probatur Conclusio secundò, de accidente corporeo. Quia connaturaliter petit habere suas partes extensas, sed hoc non potest habere in subiecto spirituali, ergo: probatur minor, quia subiectum spirituale non est sic divisibile: probatur etiam de accidente spirituali. Quia non potest assignari aliqua causa, quę illud naturaliter produceret & poneret in subiecto corporeo, ergo non est dicendum quòd connaturaliter spirituale possit subiectari incorporeo: probatur ant. quia si esset aliqua illa deberet esse vel causa creata secunda, vel causa in creata prima: neutra est, ergo: probatur mi. quoad secundam partem, quia Deus connaturaliter nihil producit, vel creat, nisi iuxta exigentiam causarum secundarum, sed causę secundæ corporeę non exigunt productionem accidentis spiritualis, ergo: probatur mi. quoad primam partem. Illa causa creata, vel deberet illud accidens creare, vel in subiecto producere, sed creare non potest, nec etiam in subiecto producere, ergo: patet minor, quòd creare non possit: probatur etiam, quòd illud in subiecto nequeat producere, quia nulla causa etiam spiritualis potest accidens spirituale extra se producere, etgò.

Dices. Anima rationalis est spiritualis: sed anima rationalis potest connaturaliter absque aliquo miraculo recipi in subiecto corporeo, ergo etiam accidens. R. 1. Si in rationibus naturalibus sistatur difficile posse demonstrari aut probari quòd anima rationalis sit spiritualis, adeoq; nisi lumine supernaturali edocti essemus, teneri posset quòd esset corporea; quamvis non regem quòd efficaciter eius immortalitas demonstrari possit, quamvis non spiritualitas. R. 2. Negando consequentiam; quia nulla est, & paritatem, quia anima rationalis est in subiecto corporeo veluti actus informans, accidens autem in subiecto corporeo non sic esset, quia non constitueret unum per se cum illo, sed esset tantum per inhesionem, & tali modo implicat quòd subiecto corporeo inhaereat, quia alioquin esset totum in toto, & totum in qualibet parte subiecti sicut anima, & non pars in parte, quia cas non haberet: sed hos implicat, ergo: probatur mi. Quia implicat quòd aliquid dependeat totaliter à pluribus causis, sed hoc contingeret, ergo: probatur mi. Quia dependeret totaliter à toto subiecto, & dependeret etiam totaliter ab omnibus partibus subiecti, ergo.

Dico 2. Non implicat quo minus accidens absolutum spirituale de potentia absoluta Dei possit subiectari

III.

IV.

Potest tamen divinarum.

Dd 3

subiectari

subiectari in subiecto corporeo, & accidens corporeum in subiecto spirituali, loquendo de subiectione in secunda acceptione ad initium prenotata. Hæc est contra plures Scotistas, in re est Pontii & plurimum Recentiorum, quamvis non sic ab eis proponatur; Baro sicut supra retuli, partim amplectitur, partim avertitur, gratis tamen: Unde

Probatur Conclusio primò:

Universaliter primo & communi principio. Deus potest omne facere quod non involvit implicantiã, vel imperfectionem, sed neutrum in voluit quid simile, ergò: maior est arte, & universalissimè recepta: minor patebit ex solutione Instantiarum; consequentia est optima.

Probatur Conclusio secundò.

De accidente spirituali, ex quo sequitur etiam altera pars de accidente materiali: Quia accidenti spirituali hoc non repugnat ut sit in subiecto corporeo, ex eo, quòd spiritualis sit forma, nec ex eo quòd accidentalis, ergò dicendum id non implicare: probatur ant. quoad primam partem: si accidenti spirituali repugnaret ex eo, quòd sit forma spiritualis præcise, repugnaret etiam anima rationali: sed rationali non modo non repugnat, sed etiam ipsi connaturale est, ergò accidenti ad minus non repugnabit de potentia absoluta: probatur ant. etiam quoad alteram partem, quia multæ formæ accidentales ponuntur in subiecto corporeo, ergò.

V.

Probatur Conclusio tertio

specialiter contra Baronem. Potest Deus producere intellectionem & volitionem se solo absq; concursu potentie, sed talem intellectionem potest Deus conservare absq; omni subiecto, ergò multò magis & facilius ad aliquod subiectum, sive etiam sit materiale, ponere: probatur consequentia, quia magis connaturale est accidenti esse in aliquo subiecto, quàm in nulla: sed in nullo esse potest in hæc sive, ergò etiam in aliquo: maior principalis proba probatur. Quia quidquid Deus potest facere cum causa secunda, potest se solo, sed cum causa secunda potest producere intellectionem, ergò etiam se solo. Sed contra primam partem

VI.

Dices. Si accidens spirituale posset subiectari in subiecto corporeo, posset visio beata poni in lapide: sed hoc est absurdum, ergò: maparet; quia non est major proportio inter illam & inter quodcumq; aliud accidens spirituale & subiectum corporeum: probatur minor ex Scoto in 4. d. 22. q. 2. n. 8. qui negat sapientiam posse poni in lapide & albedinem in angelo, quia alias lapidem de nominaret videntem Deum, & consequentè faceret eum beatum. R. 1. Si argumentum concluderet, pro-

baret etiam, quòd nec anima rationalis posset poni in corpore. R. 2. Negando mi. ad cuius probationem ex Scoto dico illum tantum velle quòd non posset uniri angelo albedo & lapidi sapientia, ita ut lapis nominaretur sapiens sapientia patente ab ipsa produci; nec albedo in angelo, ita ut albedo dependeret, vel educeretur de potentia angeli. Nec etiam sequitur quòd lapis statim debeat dici sapiens ex eo quòd habeat in se sapientiam subiectionem, quia tantum illud subiectum subiectionem, quia quòd est capax non modo recipiendi per unionem ex potentia obedientiã passiva, sed quòd habeat etiam potentiam in actu primo percipiendi sapientiam, quam potentiam, cum lapis non habeat, non redditur intelligens.

Arguitur Contra secundam partem: si ens spirituale posset subiectare accidens corporeum, posset quantitas subiectari in angelo, sed hoc esse & fieri nequit, ergò: probatur minor, quia quantitas necessario postulat partes extra partes, sed in angelo hoc non potest habere ergò. R. Concessa ma. negando mi. cuius probat. dist. postulat habere partes entitative extensas, concedo ma. impenetrabilitè, ita quòd una debeat habere subiectum vel locum distinctum à subiecto, vel loco alterius, de potentia absoluta, nego ma. imò defacto duæ quantitates sunt in eodem loco corporis Christi & specierum, unde effectus formalis divinitus à quantitate separabilis non est extendere partes sui subiecti, quia substantia materialis etiam quanta reduci potest ad punctum loci, & extensio entitativa competit ipsi de se, sine quantitate: unde effectus formalis quantitatis potius est communicare se subiecto per modum formæ aptæ natæ, quantum est de se reddere illi talem extensionem, casu quo non impediatur & subiectum habeat partes, quòd in casu non contingit, & tunc angelus potest denominari quantum id est affectus quantitate.

Instatur. Calor extensus nequit subiectari in puncto quantitatis, ergò nec in angelo. R. dist. ant. connaturaliter concedo ant. aliter nego ant. & dist. similiter consequens.

Urgetur. Si in angelo posset etiam divinitus subiectari calor, angelus posset calefieri: sed hoc est ridiculum, ergò. R. Similiter dist. sequelam ab agente creato, nego sequelam: quia agens creatum saltem materiale, non agit naturaliter nisi in subiectum extensum, ab in creato, nego sequelam. Et per hanc resolutionem plura alia argumenta solvi possunt.

VI

DISPU.